

РЕШЕНИЕ

№ 287

гр. В., 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 13 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно наказателно дело № 20233110203818 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба от „Спарол 2002“ ЕООД, против Наказателно постановление № 03-2300220/12.04.2023г. на Директора на Дирекция " Инспекция по труда" - В., с което му е наложено административно наказание **„Имуществена санкция“** в размер на 3000 лева на основание чл. 416 ал.5 вр. чл. 414 ал.3 от КТ.

В жалбата се навеждат доводи, че издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно и неправилно, издадено в нарушение на процесуалния и материалния закон, като излага подробни съображения в този смисъл. В заключение се иска отмяна на постановлението.

В съдебно заседание, въззивната страна, редовно призована, не се явява, представлява се от процесуален представител който поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от юк Й., който оспорва жалбата, моли НП да бъде потвърдено. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 08.03.2023г., служители на Дирекция "Областна инспекция по труда"- В. свид.Д., М.-Ж. и М. извършили проверка автомивка"Спондж", находящ се в гр. В., бул."Ц.О." №170, стопанисван от въз.дружество по спазване на трудовото законодателство. В автомивката на установили лицето В.Р.К., които извършвал дейност по почистване на автомобил с прахосмукачка. Служителите на Д „ИТ” обявили началото на проверката и дали на работещите лица да попълнят декларации. В своята К. посочил, че работи от 02.03.2023г. за въз.дружество, с работно време от 12.50ч. до 18.30ч., че няма трудов и граждански договор, както и че получава дневно възнаграждение в размер на 10лв. На насрочената документална проверка от страна на дружеството не бил представен сключен между страните трудов договор.

Тъй като св. Д. на длъжност инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“ установила, че К. осъществява трудови функции в обекта, без да има сключен трудов договор и съставила против въз.дружество акт за установяване на нарушение за това, че дружеството в качеството на работодател е допуснало до работа К., изпълняващ трудови функции, като „мич превозни средства“ с определено работно време, трудово възнаграждение, без с него да е сключен писмен трудов договор. Било прието, че нарушението е извършено на 08.03.2023г. и квалифицирано като такова по чл.62 ал.1 вр. чл.1, ал.2 и чл.61 ал.1 от КТ.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение, административно - наказващият орган издал процесното наказателно постановление, с което изцяло възприел фактическите констатации и правната квалификация на нарушението по чл.62 ал.1 вр. чл.1, ал.2 и чл.61 ал.1 от Кодекса на труда и наложил на „Спарол 2002“ ЕООД наказание "Имуществена санкция" в размер на 3000 лв. на основание чл.416 ал.5 вр. чл.414 ал.3 от КТ.

В хода на съдебното следствие като свидетел бе разпитана св. Д., чиито показания съдът кредитира като логични, последователни и непротиворечиви. От тях стана ясно, че към момента на проверката К. е извършвал трудова дейност – почиствал е с прахосмукачка автомобил. Посочил пред нея, че работи за въз.дружество като почиства автомобили след като приключат учебните му занятия. Посочил в попълнената декларация, че няма сключен трудов договор с въззивното дружество. Посочил е получаването на

възнаграждение от 10 лева на ден. К. е бил обут с ботуши характерни за вида полаган труд. Управителят на въз.дружество посочил, че лицето е на пробен период от две седмици и ако се справи с работата ще бъде наето на трудов договор. Пред проверяващите е посочил, че е получил съгласие от бащата на работника да започне работа, тъй като е непълнолетен.

Идентични показания дава и свид.М.-Ж., която също е категорична, че К. е почиствал автомобил и. Попълнил е предоставената му декларация като е потвърдил, че полага труд в полза на въз.дружество. Сочил, че управителят на дружеството пред проверяващите е потвърдил, че лицето работи в автомивката. Съдът кредитира показанията на свидетелката изцяло като логични, последователни и непротиворечиви.

Идентични показания дава и свид.М., която е възприела работника К. да почиства един от автомобилите в автомивката. Пред нея е потвърдил, че работи в автомивката и си изкарва пари. Съдът кредитира показанията на тази свидетелка изцяло като логични, последователни и непротиворечиви.

Горната фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на гласните доказателства и писмените доказателства по административно-наказателната преписка, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

Съдът, въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му, и справедливостта на наложеното административно наказание прави следните **правни изводи**:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в предвидения от закона срок и приета от съда за разглеждане.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- от Директора на Дирекция " Инспекция по труда" гр.В. и в шестмесечния преклузивен срок. То съдържа всички минимално изискуеми от закона реквизити. Нарушението е описано с необходимата конкретика, като са посочени датата, мястото и обстоятелствата по неговото извършване, поради което и възраженията в тази насока са неоснователни. Наказанието за него е индивидуализирано. Актът също отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН. При неговото предявяване, както и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН не са били направени или депозираны възражения, в които да са били наведени спорни

обстоятелства, нуждаещи се от разследване. По никакъв начин не е нарушено правото на защита на наказаното лице, като същото е реализирано в цялост с подаването на жалба до въззивната инстанция. Поради изложеното до тук съдът намира, че в хода на производството не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице.

По преписката са представени писмени доказателства за начина на връчване на АУАН, въз основа на които е издадено процесното наказателно постановление.

От събраните по делото гласни и писмени доказателства съдът намира, че правилно наказващият орган е приложил материалния закон и е съотнесъл установените фактически констатации към хипотезата на правната норма. Разпоредбата на чл.62 ал.1 от КТ предвижда, че трудовият договор се сключва между работника и работодателя преди постъпването на работа. От доказателствата по делото и собственоръчно попълнената декларация от К. е видно, че към момента на проверката в обекта той е изпълнявал трудови функции като е почиствал автомобили. В същата декларация е посочила, че работи за дружеството, като мияч МПС, имал е уговорено трудово възнаграждение, работно време, работно място, като е вписал, че няма трудов договор и граждански договор.

С оглед на това съдът намира за недоказани твърденията в жалбата за това, че К. не е престирал труд в обекта. Напротив, от всички доказателства по делото се установява, че той е престирал труд в полза на въз.дружество. Поради това съдът намира, че правилно наказващият орган е приел, че е налице нарушение на чл.62 ал.1 от КТ, тъй като безспорно е установено, е работодателят е допуснал до работа работника преди с него да е бил сключен трудов договор.

По наведеното възражение, че К. е почиствал семейният автомобил на родителите си, съда приема същото за недоказано тъй като в хода на проверката никой не е направил подобно възражение, като дори К. е посочил, че работи в автомивката и получава за това парични средства. Самият управител на въз.дружество също е заявил, че К. работи там и е получил съгласие от баща му, тъй като лицето е непълнолетно. По наведеното възражение не се събраха доказателства който да опровергават посоченото от

проверяващите обстоятелство, че К. е полагал труд в полза на въз.дружество. Към момента на проверката в автомивката не са се намирали родителите на работника, като те не са дошли и до приключването и. Подобно възражение не е било направено в хода на проверката, а напротив работника К. е потвърдил, че полага труд и получава за това парични средства. Формално наведеното възражение у въззивната жалба е недоказано.

Правилно наказващият орган е приел, че в случая отношенията между работника и „Спарол 2002“ ЕООД са между „работник“ и „работодател“, като дружеството безспорно има качеството „работодател“, тъй като се явява лице което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение.

Съдът не приема възражението на въззивната страна, че работника К. не е изпълнявал трудова функция на длъжност „мияч МПС“ и че страните не са имали трудовоправни взаимоотношения. по делбото не са ангажирани доказателства оборващи констатациите в процесното НП.

Съдът намира обаче, че материалният закон е приложен правилно, тъй като и правилно наказващият орган е определил отношенията между дружеството и К. като такива между работник и работодател. Безспорно по делото е установено, че между страните не е бил сключен трудов договор.

Съдът намира, че жалбоподателят е осъществил нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност. От обективна страна се установява, че към момента на извършената проверка К. е полагала труд по трудово правоотношение без наличието на сключен писмен трудов договор с дружеството жалбоподател. Същият е имал установено работно време, работно място, трудово възнаграждение и е упражнявал конкретна трудова функция. С оглед на това съдът намира, че по същество е било налице предоставяне на работна сила, покриващо характеристиките на трудовото правоотношение.

Предвид изложеното съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил от обективна страна нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, като в качеството си на работодател не е сключил трудов договор в писмена форма със свой работник, въпреки че този работник е извършвал трудова дейност

при жалбоподателя, поради което и правилно е била ангажирана административната му отговорност. Основната нарушена разпоредба е тази на чл. 62, ал. 1 от КТ, съдържаща и конкретното правило за поведение, нарушено от санкционираното лице. В тази връзка неоснователни са доводите в жалбата, че не е посочена нормативна връзка с друга разпоредба на основния принцип, залегнал в чл. 1, ал. 2 от КТ.

С оглед обстоятелството, че нарушителят е юридическо лице, не се налага да се обсъжда субективната страна на нарушението, тъй като отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна.

За нарушаване разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ, в санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ е предвидено налагане на имуществена санкция или глоба за работодател в размер от 1 500 до 15 000 лв., а за виновното длъжностно лице - глоба в размер от 1 000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.

За извършеното нарушение, наказващият орган е наложил глоба на въз.дружество -работодател - към средния, предвиден от законодателя. В действителност в НП липсват конкретни мотиви за налагането на конкретната санкция. АНО обаче не е изложил твърдения защо е приел, че следва да бъде наложена конкретния размер на санкцията. По преписката няма доказателства, а и твърдения, жалбоподателят да е бил санкциониран с други влезли в сила НП. Предвид това обстоятелство съдът приема, че конкретното нарушение е първо за въззивника и намира, че следва да измени наказанието до предвидения в [чл. 414, ал.3 от КТ](#) минимум- 1500 /хиляда и петстотин/ лева, като намира, че именно тази санкция е съответна на допуснатото нарушение.

Разпоредбата на чл. 415в от КТ предвижда специална спрямо чл. 28 от ЗАНН хипотеза на отговорност за маловажно нарушение. Законодателят е приел обаче в ал. 2, че не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 КТ. Освен това съгласно ТР № 3/10.05.2011 година на ВАС по тълк. дело № 7/2010 година нормата на чл. 415в, ал. 1 КТ е специална и изключва приложимостта на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

На основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд,

както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на АНО, съизмеримо с размера изменената част на НП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съда счита, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение над минималния размер, предвиден в нормата на чл.27е от Наредбата, а именно сумата от 100 /сто/ лева. В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3 вр. с ал.1 от ГПК, съдът намира, че следва да присъди заплащане на разноските за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80,00 лева.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №03-2300220/12.04.2023г., издадено от директор на Дирекция "Инспекция по труда" - В., с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ на "Спарол 2002" ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 и чл.61, ал.1 от КТ, като **НАМАЛЯВА** размера на наложената „имуществена санкция" от 3000 лева на **1 500 /хиляда и петстотин / лева**

ОСЪЖДА „Спарол 2002“ ЕООД ЕИК 207249764 да заплати на Дирекция „Инспекция по труда"-В. сумата от 80,00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд В. – град в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____